

PROP DE VOSALTRES

Voluntaris i temps lliure

Estimats diocesans:

Repassant els comentaris que escric cada diumenge, percebo que pràcticament cada any n'he dedicat un a reflexionar sobre les colònies d'estiu, l'educació en el temps lliure, els centres d'Esplai... Interpreto que és un tema que em preocupa i del que m'agrada opinar. També veig que desitjo reconèixer el treball de tants responsables dedicats a aquesta noble tasca educativa. Un punt més gran de reconeixement per agrair tots aquells que ho fan de manera gratuïta. I molt més, des del meu punt de vista eclesial, comprovar que la primera motivació d'aquest servei és la conseqüència de la fe que professen; coherents amb la seva confiança en Déu, s'imposen com a obligació la tasca de transmetre el missatge de Jesucrist en aquest món apassionant del temps lliure. Estan convençuts que sempre i a tot arreu es poden mostrar els grans valors de l'Evangeli i educar en les virtuts que en ell mateix hi ha inserides.

Segurament és complicat aconseguir l'equilibri entre la fe, l'educació i la cultura però no hi ha el menor dubte que ho intenten en tot moment. Alguns, en la seva crítica constructiva, opinen que es nota poc aquesta transmissió de la fe; altres afirmen que aquest espai educatiu hauria de ser la prolongació de la catequesi parroquial. Opinions no en falten i cadascú és lliure d'expressar la seva. El que no podem perdre de vista és el compromís i l'agraïment a tots aquells que donen el seu temps per afavorir el creixement equilibrat i solidari dels més joves. Aquests tenen un potencial que convé encarrilar de forma adequada perquè puguin fer

del servei al pròxim l'orientació de la seva vida futura.

Des d'aquí faig una crida perquè tots afavorim l'existència i la proliferació d'aquests centres d'educació no formal. M'agradaria que totes les parròquies i col·legis catòlics insistissin en la pervivència d'aquesta forma d'apropar-se als sectors més joves. Alguns ja ho fan i queden sempre atrapats en l'entusiasme d'oferir, any rere any, aquesta oferta que beneficia tota la família. Perquè és una activitat que redunda en bé per a tots els segments socials. La forma com preparem la ment i el cor dels nens en el present serà una garantia per a una societat solidària i plena en dedicació als altres en el futur.

Per fer realitat aquests desigs és necessari que hi hagi educadors convençuts de la seva missió i que posin per davant el seu servei als propis interessos o gustos. En aquests moments aquest tipus d'educadors haurien de ser els models a imi-

tar per tots. La recerca de referents personals que ens condueixin al bé, a la bellesa i al servei és una exigència inexcusable i mai agrairé prou la seva funció. Sembla que la influència en els comportaments negatius i perillosos és més cridanera. Per això a tots nosaltres ens ha d'importar l'existència de tants voluntaris que donen sentit a les seves vides i són feliços en aquestes tasques educatives. Hem de valorar i agrair el seu servei.

En aquest sentit, em van sorprendre agradablement els centenars d'assistents al funeral del nostre amic Xavi García, pare de família i professor del Col·legi Episcopal. Ara fa dos mesos que va morir i a la catedral hi havia moltes llàgrimes, sinceres pregàries i gratitud imensa per la seva vida entregada de forma voluntària a aquesta dinàmica de millorar el nostre món amb la tenacitat de posar al cor dels més joves sentiments de solidaritat i de gratuïtat. I tot això, des d'una fe profunda en Jesucrist; no sabia i no volia actuar sense la referència del Mestre, en l'ensenyament del qual és va moldejar per donar el millor de la seva vida i de la seva professió docent als altres. Molts anys de professor amb l'admiració entusiasta dels seus alumnes, però molts més anys de dedicació a aquest món del temps lliure. Gràcies pel teu exemple. Esperem que aquells que et van conèixer, rebin de gust i amb major exigència el teu mode d'entendre la fe i el servei.

Amb el meu afecte i benedicció.

† **Salvador Giménez Valls**
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

50 anys de sacerdoti del bisbe Salvador Giménez

El bisbe Salvador va complir, el passat 9 de juny, 50 anys de sacerdoti. Va ser ordenat prevere el 1973 a València per l'aleshores arquebisbe José María García Lahiguera, juntament amb una vintena de seminaristes més. Amb motiu de la celebració de les seves nocces d'or sacerdotals, el papa Francesc li ha tramès una carta on li expressa la seva felicitació «per la seva fecunda dedicació al servei del bé de les comunitats fidels de València, Menorca i especialment de Lleida»,

així com la seva tasca en el sí de la Conferència Episcopal Espanyola. El papa Francesc li imparteix la seva benedicció i li demana que pregui pel seu ministeri petrí.

D'altra banda, el nunci apostòlic Bernardito Auza també ha tramès una missiva al bisbe on l'informa que ja han rebut la seva carta de renúncia, un cop complerts els 75 anys, i que la comunicació ja ha estat tramesa al Papa a través de valisa diplomàtica.

CERCA DE VOSOTROS

Voluntarios
y tiempo libre

Queridos diocesanos:

Repasando los comentarios que todos los dominicos escribo, percibo que prácticamente casi todos los años he dedicado uno a reflexionar sobre las colonias de verano, la educación en el tiempo libre, los centros de Esplai... Interpreto que es un tema que me preocupa y del que me gusta opinar. También que deseo reconocer el trabajo de tantos responsables dedicados a esta noble tarea educativa. Un punto mayor de reconocimiento para agradecer a todos aquellos que lo hacen de manera gratuita. Y mucho más, desde mi punto de vista eclesial, comprobar que la primera motivación de este servicio es la consecuencia de la fe que profesan; coherentes con su confianza en Dios se imponen como obligación la tarea de transmitir el mensaje de Jesucristo en este mundo apasionante del tiempo libre. Están convencidos de que siempre y en todo lugar se pueden mostrar los grandes valores del Evangelio y educar en las virtudes que en el mismo están insertas.

Seguramente es complicado conseguir el equilibrio entre la fe, la educación y la cultura pero no cabe la menor duda de que lo intentan en todo momento. Algunos, en su crítica constructiva, opinan que se nota poco esta transmisión de la fe, otros afirman que este espacio educativo debería ser la prolongación de la catequesis parroquial. Opiniones no faltan y cada uno es libre para expresar la suya. Lo que no podemos perder de vista es el compromiso y el agradecimiento hacia todos aquellos que dan su tiempo en favorecer el crecimiento equilibrado y solidario de los más jóvenes. Estos tienen un potencial que conviene encarrilar de forma adecuada para que puedan hacer del servicio a sus semejantes la orientación de su vida futura.

Desde aquí hago una llamada para que todos favorezcamos la existencia y la proliferación de estos centros de educación no formal. Me gustaría que todas las parroquias y colegios católicos insistieran en la pervivencia de este modo de acercarse a los sectores más jóvenes. Algunos ya lo realizan y quedan siempre atrapados en el entusiasmo de ofrecer, año tras año, esta oferta que beneficia a toda la familia. Porque es una actividad que redundará en bien para todos los segmentos sociales. Del modo como preparemos la mente y el corazón de los niños en el presente será una garantía para una sociedad solidaria y plena en dedicación a los demás en el futuro.

Para hacer realidad estos deseos es necesario que haya educadores convencidos de su misión y que antepongan su servicio a los propios intereses o gustos. En estos momentos este tipo de educadores deberían ser los modelos a imitar por todos. La búsqueda de referentes personales que nos conduzcan al bien, a la belleza y al servicio es una exigencia inexcusable y nunca les agradeceremos bastante su función. Parece que la influencia en los comportamientos negativos y peligrosos es más llamativa. Por ello a todos nosotros nos tiene que importar la existencia de tantos voluntarios que dan sentido a sus vidas y son felices en estas tareas educativas. Hemos de valorar y agradecer su servicio. En ese sentido me sorprendió agradablemente los centenares de asistentes al funeral de nuestro amigo Xavi García, padre de familia y profesor del Colegio Episcopal. Ahora hace dos meses que falleció y en la catedral había muchas lágrimas, sinceras oraciones y gratitud inmensa por su vida entregada de forma voluntaria a esta dinámica de mejorar nuestro mundo con el empeño de poner en el corazón de los más jóvenes sentimientos de solidaridad y de gratitud. Y todo ello desde una fe profunda en Jesucristo; no sabía y no quería actuar sin la referencia del Maestro, en cuya enseñanza se moldeó para dar lo mejor de su vida y de su profesión docente a los demás. Muchos años de profesor con la admiración entusiasta de sus alumnos pero muchos más años de dedicación a este mundo del tiempo libre. Gracias por tu ejemplo. Esperamos que quienes te conocieron, recibían con agrado y con exigencia mayor tu modo de entender la fe y el servicio.

Con mi afecto y bendición.

† Salvador Giménez Valls
Obispo de Lleida

Celebració del Corpus

La Catedral de Lleida va acollir, el passat 11 de juny, la missa solemne per celebrar el Corpus Christi, que va veure's afectat per les fortes pluges que van caure sobre Lleida aquella tarda, i que van obligar a celebrar la processó amb el Santíssim dins del temple, en lloc de sortir pel carrer Major i la plaça de la Paeria, tal i com estava inicialment previst.

El bisbe Salvador va presidir l'Eucaristia acompanyat del bisbe emèrit Joan, i hi van assistir una bona representació dels nens i nenes que enguany han fet la primera comunió i que van rebre una medalla amb una creueta de mans dels arxiprestes de la ciutat perquè els acompanyi en el seu creixement com a cristians.

La processó amb la Santa Custòdia recorrent les naus de la Catedral sota pal·li, va finalitzar amb el Ball de l'Àliga davant de l'altar. Durant el matí també es van fer actes pels carrers de la ciutat, engalanats amb catifes de flors i serradures de colors.

L'Hospitalitat de Lourdes
homenatja els seus voluntaris

Quaranta-una persones voluntàries de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes, que han prestat el seu servei de voluntariat des del

1985, van ser homenatjades en un emotiu acte el passat 10 de juny al paranimf de l'Acadèmia Mariana. Dos dels hospitalaris distingits es van adreçar al públic assistent en representació de tot el col·lectiu, posant en valor els principis que al llarg d'aquests anys els han inspirat a treballar des del laicat. A banda del lliurament de les distincions, l'acte també va comptar amb una eucaristia presidida pel bisbe Salvador a la capella de la Verge Blanca, una xerrada a càrrec del Dr. Ramon Prat sobre «Els laics en l'hospitalitat de l'Església», i un recital poètic a càrrec del grup de rapsodes «Veus en Vers».

El Museu Diocesà aprova
el seu pressupost per al 2023

El plenari del Consorci del Museu de Lleida Diocesà i Comarcal va aprovar el seu pressupost per a l'any 2023, que augmenta un 13% respecte el de l'any 2022, i arriba fins als 2.164.140 euros. La Generalitat de Catalunya, que és qui aporta

la part més important, incrementa en un 20% la seva aportació

fins als 1,3 milions d'euros. A més del pressupost anual, a la reunió del 12 de juny també es va aprovar el procediment per cobrir la plaça de la direcció del Museu Diocesà per la propera jubilació de l'actual director, el Sr. Josep Giralt.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

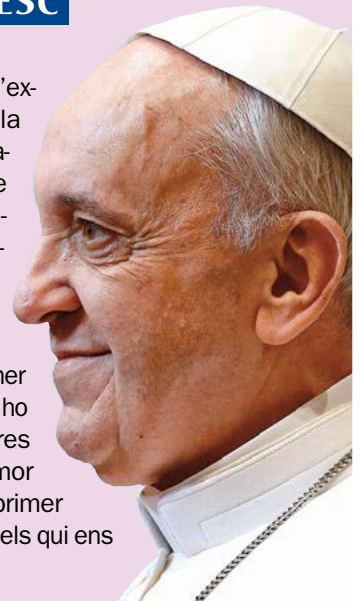

@Pontifex_es: «Fins i tot sent fràgils i petits, encara que les nostres forces ens semblin poques enfront de la magnitud dels problemes i de la fúria cega de la violència, podem fer una aportació decisiva per canviar la història» (5 de febrer).

@Pontifex_es: «Caminem junts contra el tràfic de persones: al costat dels qui estan destrossats per la violència de l'explotació sexual i laboral; al costat dels migrants i dels refugiats. Reafirmem amb valentia el valor de la dignitat humana!» (8 de febrer).

@Pontifex_es: «Per mitjà de l'experiència de la fragilitat i de la malaltia, podem aprendre a caminar junts segons l'estil de Déu, que és proximitat, compassió i tendresa» (11 de febrer).

@Pontifex_es: «Déu ens estima gratuïtament, fent el primer pas cap a nosaltres sense que ho mereixem; i, per tant, nosaltres no podem celebrar el seu amor sense donar a la vegada el primer pas per a reconciliar-nos amb els qui ens han ferit» (12 de febrer).

El Santuari de Sant Antoni de Pàdua reobre per un dia

El Santuari de Sant Antoni de Pàdua, que va tancar les seves portes el passat mes d'agost per la marxa de Lleida de la comunitat de frares franciscans, va tornar a acollir una Eucaristia el passat 13 de juny per celebrar, precisament, la festivitat de sant Antoni. El temple del carrer Vila Antònia es va omplir de gom a gom per a l'ocasió demostrant-se, una vegada més, l'afecte de la ciutat per un orde religiós que havia estat present a Lleida des de fa 800 anys. L'obertura de l'església ha estat una circumstància puntual i tornarà a romandre tancada al culte en el futur immediat.

La missa, presidida pel jove franciscà caputxí pare Arún, va ser concelebrada pels mossens de la Parròquia del Carme, Jaume Pons i Joan R. Ezquerria, i so-

lemnitzada per la coral Shalom, dirigida per Carme Valls, acompanyada a l'orgue per Lluís Climent. A l'acabar la litúrgia, es van repartir els tradicionals panets de sant Antoni, malgrat que, a causa del nombre públic, no en va haver per a tothom.

Trobada general d'animadors de comunitat i rectors

La Casa de l'Església va acollir, el passat 10 de juny, una trobada general d'animadors de comunitat i rectors, amb la participació de 23 per-

sones. Era la primera vegada que es feia una reunió d'aquestes característiques i va servir per posar en comú les experiències i vivències de rectors i animadors, i per pregar, escoltar i dialogar junts. La trobada va començar amb una pregària conduïda per Dolores Queralt i, seguidament, es va fer una breu història sobre el recorregut de la figura dels animadors de comunitat, a càrrec de Montse Sánchez, i una aportació sobre la sinodalitat en les parròquies, per part de Mn. Xavier Navarro. La sessió va finalitzar amb una pregària, acompanyats pel bisbe Salvador.

Excursió de fi de curs dels mossens a Taüll

Is sacerdots de la diòcesi de Lleida, acompanyats pel bisbe Salvador, van anar d'excursió a la Vall de Boí el passat 14 de juny, on van coincidir amb preveres de la diòcesi d'Urgell, encapçalats per l'arquebisbe Joan-Enric Vives.

Tots plegats van compartir una jornada lúdica i de pregària coincidint amb els 900 anys de la consagració de les esglésies romàniques de Sant Climent i Santa Maria de Taüll. El viatge tanca, com cada any per aquestes dates, el curs ordinari dels capellans.

REFLEXIONS

Accions del deixeble: estimar, seguir, donar...

Es sembrats ja estaven madurs i començaria tot seguit la sega. Jesús aprofita la imatge per pronunciar una de les seves frases programàtiques: «Els sembrats són abundants però hi ha pocs segadors. Demaneu a l'amo dels sembrats que envii més homes a segar-los». I, diu l'evangeli de Mateu que, tot seguit, cridà els dotze apòstols i els envià de dos en dos. Però abans el feu unes recomanacions que Mateu recull al capítol 10 de l'Evangeli i que acaben amb el text que hem llegit avui. El podem resumir en tres accions, tres verbs per a l'apòstol:

1. Estimar: «Qui estima el pare o la mare... qui estima els fills o les filles més que a mi...». No podem pensar que estimar Déu sobre totes les coses disminueixi el nostre amor familiar. Més aviat és a l'inrevés: com més s'estima Jesucrist, més s'estima la família, els pares, els fills, els amics. Perquè l'estimació té tota ella una mateixa arrel que és Déu mateix. L'amor a Déu sobre totes les coses només serà excoent quan pugui haver-hi persones o coses que ens separin de Déu.

2. Seguir Jesús: «Qui no pren la seva creu i m'acompanya...». Portar la creu formava part del cerimonial de la crucifixió. El condemnat, portant-se la creu al coll, apareixia com a culpable davant la societat. Un home indigne de seguir vivint entre els seus. Jesús venia a dir als seus deixebles: «Si em seguïu cal que esteu disposats a ser rebutjats. Molts us tindran com a culpables i us condemnaran. Aleshores sereu semblants a mi, sereu dignes seguidors meus». Portar la creu no es «buscar creus» sinó acceptar la crucifixió que ens arribarà si seguim els passos de Jesús.

3. Donar: «Tothom qui doni un vas d'aigua fresca a un d'aquests petits...». Donar no és solament privar-se de quelcom, renunciar. El gest de donar és l'expressió més rica de vitalitat, de riquesa, de poder creador. Ni que sigui «un vas d'aigua fresca». Donar significa estar viu, enriqueix. Hem d'aprendre a donar el que hi ha de viu en nosaltres: la nostra alegria, la nostra comprensió, l'esperança.

No oblidem que sempre hi ha Algú que beneeix, acull i recompensa tot aquest gest d'amor per petit que sigui. Aquest Algú és Déu, el nostre PARE.

Mn. Ramon Sàries

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

3. ■ Dilluns (lit. hores: 1a set.) [Ef 2,19-22 / Sl 116 / Jo 20,24-29]. Sant Tomàs, anomenat Dídim (el Bessó), apòstol, venerat a Edessa (s. VI); beata Anna Mogas Fontcuberta, vg. (Corró de Vall, les Franqueses del Vallès, 1827-1886), fundadora de les Franciscanes Missioneres de la Mare del Diví Pastor.

4. ■ Dimarts [Gn 19,15-29 / Sl 25 / Mt 8,23-27]. Santa Isabel de Portugal (1271-1336), princesa catalano-

aragonesa, neta de Jaume I; santa Berta, vg.

5. ■ Dimecres [Gn 21,5.8-20 / Sl 33 / Mt 8,28-34]. Sant Antoni M. Zaccaria (1502-1529), prev., fund. Barnabites a Milà (B); sant Miquel dels Sants (1591-1625), prev. trinitari a Valladolid, nat a Vic i patró d'aquesta ciutat; santa Filomena, vg.

6. ■ Dijous [Gn 22,1-19 / Sl 114 / Mt 9,1-8]. Santa Maria Goretti (1890-1902), vg. i mr. de la castedat; sant

Isaïes, profeta i màrtir; sant Ròmul, bisbe.

7. ■ Divendres [Gn 23,1-4.19; 24,1-8.62-67 / Sl 105 / Mt 9,9-13]. Urgell: □ Sant Ot o Odó (†1123), bisbe d'Urgell, patró de la ciutat de La Seu d'Urgell; sant Fermí, bisbe de Pamplona; santa Edilberga, vg.; sant Marçal, bisbe; beat Benet XI, papa (1303-1304).

8. ■ Dissabte [Gn 27,1-5.15-29 / Sl 134 / Mt 9,14-17]. Sant Adrià III, pa-

pa (romà, 884-885); sants Àquila i Priscil·la, esposos màrtirs, deixebles de Pau; sant Eugeni III, papa (1145-1153).

9. ■ Diumenge vinent, XIV de durant l'any (lit. hores: 2a set.) [Za 9,9-10 / Sl 144 / Rm 8,9.11-13 / Mt 11,25-30]. Sant Agustí Zhao Rong i companys màrtirs; sant Zenó o Zenon, mr.; sant Joan de Colònia, prev. dominicà i mr.; sant Teodor Balat, mr.; beata Joana Scopelli, vg. carmelitana.

Diumenge XIII de durant l'any (A)

COMENTARI

«Qui us acull a vosaltres, m'acull a mi»

Per entendre les lectures d'avui ens cal recordar que Jesús envia els seus deixebles a predicar el Regne de Déu. Tal vegada això pot suposar trencar amb la pròpia família si aquesta s'oposa a la missió de Jesús. En aquest cas les paraules de Jesús són clares: *Qui estima el pare o la mare més que a mi, no és bo per venir a mi.* I el mateix diu en relació amb els fills o filles. I ho resumeix dient: *Qui no pren la seva creu i m'acompanya no és bo per venir amb mi.* Per tant Jesús és sempre el nostre model, ell és el primer, més important que la nostra família que sempre ha de quedar en un segon terme. Evidentment el més normal és conjuguar les dues coses: amor a Jesús i amor a la família; però si són incompatibles primer que tot s'ha de posar l'amor a Crist. Això suposarà moltes vegades *carregar-nos la creu*, com va fer Jesús. Però el deixeble ha de ser com el seu Mestre; si Jesús va patir no podem esperar que nosaltres tinguem un camí de roses. Ens cal carregar la creu que pren formes molt diverses segons les circumstàncies que ens toca viure en els diferents moments de la nostra vida. I com els deixebles són enviats en nom de Jesús, rebre els deixebles és rebre'l a Ell: *Qui us acull a vosaltres m'acull a mi, i qui m'acull a mi acull el qui m'ha enviat.* Ja en la tradició rabínica l'enviat tenia la mateixa consideració de qui l'enviava. Jesús ens recomana l'actitud tan evangèlica de l'acolliment. És el que trobem també a la primera lectura quan aquell matrimoni de *Sunam acull a Eliseu fent-li fins i tot una habitació* per poder-hi reposar. La Paraula de Déu sovint ens recomana aquesta actitud. I així fem realitat les paraules de Pau quan diu: *Vosaltres penseu que sou morts pel que fa al pecat però viviu per a Déu en Jesucrist.* I ha començat dient que *tots els qui hem estat batejats en Jesucrist hem estat submergits en la seva mort.* Però *tal com Crist va ser ressuscitat també nosaltres emprenguem una nova vida:* Una vida de seguiment de Jesús, acollint tothom, portant al seva creu i vivint com a ressuscitats.

▶ Lectura del segon llibre dels Reis (2Re 4,8-11.14-16a)

Un dia Eliseu passava per Sunam. Hi havia allà una dona benestant que l'obligà a quedar-se a menjar a casa seva. Des d'aquell dia, cada vegada que Eliseu hi passava, s'hi quedava a menjar. Llavors ella digué al seu marit: «Estic convençuda que l'home de Déu que passa sempre per casa nostra és un sant. Fem-li una petita habitació d'obra a la terrassa, posem-hi un llit, una taula, una cadira i un llum, i cada vegada que vingui podrà retirar-se allà.» El dia que Eliseu hi anà, es retirà en aquella habitació i s'hi quedà a dormir. Llavors Eliseu digué a Guihezí, el seu criat: «Què podem fer per aquesta sunamita?» Guihezí li respongué: «Mira, no té fills, i el seu marit ja és gran.» Eliseu li va dir: «Crida-la.» Guihezí la cridà, i ella es presentà i es quedà a l'entrada de l'habitació. Eliseu li digué: «L'any que ve, per aquest temps, amanyagaràs un fill.»

▶ Salm responsorial (88)

R. *Senyor, cantaré tota la vida els vostres favors.*

Senyor, cantaré tota la vida / els vostres favors, / d'una generació a l'altra / anunciaré la vostra fidelitat. / Vós heu dit: «El meu favor és indestructible, / mantinc la fidelitat en el cel.» R.

Senyor, feliç el poble que us aclama. / Caminarà a la llum de la vostra mirada. / Tot el dia celebrarà el vostre nom, / enaltirà la vostra bondat. R.

Ve de vós la glòria del seu poder, / alcem el front perquè vós ens estimeu; / el nostre rei és del Sant d'Israel, / és del Senyor l'escut que em protegeix. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 6,3-4.8-11)

Germans, tots els qui hem estat batejats en Jesucrist, hem estat submergits en la seva mort. Pel baptisme hem estat sepultats amb ell en la mort, perquè, tal com Crist, gràcies al poder admirable del Pare, va ser ressuscitat d'entre els morts, també nosaltres emprenguem una nova vida. I si hem mort amb Crist, creiem que també viurem amb ell. I sabem que Crist, un cop ressuscitat d'entre els morts, ja no mor més, la mort ja no té cap poder sobre ell. Quan ell morí, morí al pecat una vegada per sempre, però ara que viu, viu per a Déu. Igualment vosaltres, penseu que sou morts pel que fa al pecat, però viviu per a Déu en Jesucrist.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Mateu (Mt 10,37-42)

En aquell temps, Jesús digué als seus apòstols: «Qui estima el pare o la mare més que a mi, no és bo per venir amb mi. Qui estima els fills o les filles més que a mi, no és bo per venir amb mi. Qui no pren la seva creu i m'acompanya, no és bo per venir amb mi. Els qui vulguin guardar la vida en poder seu, la perdran, però els qui per causa meva l'hauran perduda, la retrobaran. Qui us acull a vosaltres, m'acull a mi, i qui m'acull a mi, acull el qui m'ha enviat. Qui acull un profeta perquè és profeta, tindrà la recompensa dels profetes, qui acull un just perquè és just, tindrà la recompensa dels justos, i tothom qui doni un vas d'aigua fresca a un d'aquests petits, només perquè és el meu deixeble, us ho dic amb tota veritat, no quedarà sense recompensa.»

▶ Lectura del segundo libro de los Reyes (2Re 4,8-11.14-16a)

Pasó Eliseo un día por Sunén. Vivía allí una mujer principal que le insistió en que se quedase a comer; y, desde entonces, se detenía allí a comer cada vez que pasaba. Ella dijo a su marido: «Estoy segura de que es un hombre santo de Dios el que viene siempre a vernos. Construyamos en la terraza una pequeña habitación y pongámosle arriba una cama, una mesa, una silla y una lámpara, para que cuando venga pueda retirarse». Llegó el día en que Eliseo se acercó por allí y se retiró a la habitación de arriba, donde se acostó. Entonces se preguntó Eliseo: «¿Qué podemos hacer por ella?». Respondió Guejazí, su criado: «Por desgracia no tiene hijos y su marido es ya anciano». Eliseo ordenó que la llamase. La llamó y ella se detuvo a la entrada. Eliseo le dijo: «El año próximo, por esta época, tú estarás abrazando un hijo».

▶ Salmo responsorial (88)

R. *Cantaré eternamente las misericordias del Señor.*

Cantaré eternamente las misericordias del Señor, / anunciaré tu fidelidad por todas las edades. / Porque dijiste: «La misericordia es un edificio eterno», / más que el cielo has afianzado tu fidelidad. R.

Dichoso el pueblo que sabe aclamarte: / caminará, oh, Señor, a la luz de tu rostro; / tu nombre es su gozo cada día, / tu justicia es su orgullo. R.

Porque tú eres su honor y su fuerza, / y con tu favor realzas nuestro poder. / Porque el Señor es nuestro escudo, / y el Santo de Israel nuestro rey. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 6,3-4.8-11)

Hermanos: Cuantos fuimos bautizados en Cristo Jesús fuimos bautizados en su muerte. Por el bautismo fuimos sepultados con él en la muerte, para que, lo mismo que Cristo resucitó de entre los muertos por la gloria del Padre, así también nosotros andemos en una vida nueva. Si hemos muerto con Cristo, creemos que también viviremos con él; pues sabemos que Cristo, una vez resucitado de entre los muertos, ya no muere más; la muerte ya no tiene dominio sobre él. Porque quien ha muerto, ha muerto al pecado de una vez para siempre; y quien vive, vive para Dios. Lo mismo vosotros, consideraos muertos al pecado y vivos para Dios en Cristo Jesús.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 10,37-42)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus apóstoles: «El que quiere a su padre o a su madre más que a mí, no es digno de mí; el que quiere a su hijo o a su hija más que a mí, no es digno de mí; y el que no carga con su cruz y me sigue, no es digno de mí. El que encuentre su vida la perderá, y el que pierda su vida por mí, la encontrará. El que os recibe a vosotros, me recibe a mí, y el que me recibe, recibe al que me ha enviado; el que recibe a un profeta porque es profeta, tendrá recompensa de profeta; y el que recibe a un justo porque es justo, tendrá recompensa de justo. El que dé a beber, aunque no sea más que un vaso de agua fresca, a uno de estos pequeños, solo porque es mi discípulo, en verdad os digo que no perderá su recompensa».